

Камънаръ.

Изъ съчиненията на Катреля.

Едно врѣме въ Япония имало единъ бѣденъ камънаръ, който работѣлъ по пѣтищата.

Той работѣлъ по цѣль день прѣзъ цѣлата година — и зимѣ и лѣтѣ, въ всѣкакво врѣме: и въ дъждъ и въ пекъ, и въ мразъ. Винаги полумъртавъ отъ умора, постоянно гладенъ, той, разбира се не е билъ доволенъ отъ сѣдбата си.

— О, какъ бихъ билъ благодарилъ на Бога, казвалъ си той, — ако нѣкога бихъ станалъ тѣй богатъ, че да мога да спа сутринъ до късно, да ямъ колкото си ща, кога съмъ гладенъ и да пия когато усѣщамъ жажда. Казватъ, че има щастливи хора, които всѣкога сж весели и сити. Ако азъ бѣхъ богатъ, бихъ се изтегналъ на мека рогозка прѣдъ вратата си, облѣченъ въ копринени дрехи, и, нахраненъ добрѣ, бихъ спалъ, спалъ... Всѣки четвъртъ часъ слугата ми ще ме разбужда за да ми казва, че нѣмамъ никаква работа и че мога да спа съвсѣмъ спокойно.

Наблизо хвъркалъ ангелъ. Той чулъ тия думи и се усмихналъ.

— Нека бжде споредъ желанието ти, бѣдний човѣче! казалъ ангелътъ.

И изведнажъ каманарътъ се озовалъ прѣдъ вратата на една разкошна кжща, която била негова, изтегнатъ върху купъ меки рогозки, облѣченъ въ богати копринени дрехи. Той билъ ситъ, не усѣщалъ жажда и умора — и всичко това му се струвало и приятно и чудно.